

57. al-Hadid

57. al-Hadid

Namn

Suran har fått sin titel från meningen, Wa anzalna' l-hadida, i vers 25.

Uppenbarelse perioden

Detta är enhälligt en Madani Surah, och en studie av dess ämne visar att den troligen sändes ner någon gång under perioden mellan slaget vid Uhud och vapenvilan vid Hudaibiyah. Det var vid denna tidpunkt som den lilla islamiska staten Medina hade omringats av de icke-troende och en handfull illa utrustade muslimer befäste sig mot hela Arabiens kombinerade makt. I detta tillstånd behövde islam inte bara sina anhängares livoffer, utan också ekonomisk hjälp och bistånd. I denna surah har en kraftfull vädjan gjorts om detsamma. Denna uppfattning förstärks ytterligare av vers 10 där Allah har riktat sig till de troende med innebörden: "De av er som vill spendera och kämpa efter segern kan aldrig vara lika med dem som har spenderat och kämpat före segern." Och detsamma stöds av de traditioner som Ibn Marduyah har återberättat på Hadrat Anas auktoritet. Angående versen Alam ya'n-i lilladhina aamanu an takhsha'a qulubu-hum li-dhikrillah-i, säger han att 17 år efter början av Koranens uppenbarelse sändes denna vers ner för att väcka de troende till handling. Perioden för uppenbarelsen av denna sura beräknas således

infalla mellan det fjärde och femte året efter hijra.

Tema och ämne

Temat för denna sura är att uppmana muslimerna att ge för Allahs sak. Vid den mest kritiska tidpunkten i islams historia, när den var involverad i en kamp på liv och död mot arabisk hedendom, uppenbarades denna sura för att övertala muslimerna att göra särskilt monetära uppoffringar, och för att få dem att inse att islam inte bara bestod av verbal bekräftelse och vissa yttre handlingar, utan att dess väsen och ande är uppriktighet gentemot Allah och Hans religion. Tron hos den som saknade denna anda och som ansåg sig själv och sin egen rikedom vara kärare för sig själv än Allah och Hans religion, var tom och därför av ringa värde i Allahs ögon. För detta syfte har först Allahs allsmäktiges egenskaper nämnts så att lyssnarna fullt ut kan inse vem som tilltalar dem. Därefter har följande teman uttryckts i tur och ordning:

1. Trons oundvikliga krav är att man inte ska dra sig undan att spendera sin rikedom för Allahs skull. Detta skulle inte bara strida mot tron utan också realistiskt sett fel. För rikedomen tillhör verkligen Allah, som människan har fått äganderätt till endast som Hans ställföreträdare. Igår var denna rikedom i andras ägo; idag är den hos en viss man, och imorgon kommer den att övergå i någon annans hand. I slutändan kommer den att gå tillbaka till Allah, som är arvtagare till allt i universum. Bara så mycket av denna rikedom kommer att vara till någon nytta för en människa, som hon spenderar för Allahs sak under den period den är i hennes ägo.
2. Även om det är berömvärt att göra uppoffringar för Allahs skull i alla fall, bestäms det verkliga värdet av dessa uppoffringar av tillfällets natur. Det finns ett tillfälle då hedendomens makt är överväldigande och det finns en risk att den kan kuva och övervinna islam helt; det finns ett annat tillfälle då islam står i en starkare position i sin kamp mot icke-islam och de troende når segrar. Båda dessa tillstånd är inte lika vad gäller deras respektive betydelse. Därför skulle de uppoffringar som görs i dessa olika tillstånd inte heller vara lika. De som offerar sina liv och använder sin rikedom för att ytterligare främja islams sak när den redan är stark kan inte nå samma rang som de som kämpade med sina liv och sin rikedom för att främja och upprätthålla islams sak när den var svag.
3. Allt som ges ut för Sanningens sak är ett lån till Allah, och Allah kommer inte bara att återgälda det mångdubblat utan kommer också

att ge från Sig själv den bästa belöningen för det.

4. I livet efter detta skall Ljuset endast ges till de troende som skulle ha använt sin rikedom för Allahs sak. De hycklare som endast vakade över och tjänade sina egna intressen i världen, och som minst brydde sig om huruvida Sanningen eller falskheten segrade, skall avskiljas från de troende i livet efter detta, även om de kunde ha levt i nära förbindelse med dem i världen. De skall berövas Ljuset och de skall räknas bland de icke-troende.
5. Muslimer bör inte bete sig som de som följer de tidigare böckerna, vars liv har tillbringats i dyrkan av världen och vars hjärtan har förhärdats på grund av försumlighet med tiden. Man kan inte vara en troende vars hjärta inte smälter vid åminnelsen av Allah och inte böjer sig för Sanningen som Han har uppenbarat.
6. De uppriktiga beskyddarna av Sanningen och de sanna vittnena om Tron inför Allah är endast de troende som uppriktigt och uppriktigt använder sin rikedom på Hans sätt, utan någon önskan om att skryta.
7. Livet i denna värld är bara en kortlivad vår och ett medel för stolthet och skryt. Dess sporter och tidsfördriv, dess utsmyckningar och dekorationer, dess stolthet, dess rikedom och ägodelar, som människorna försöker tävla om, är förgängliga. Dess likhet är med grödan som blomstrar och blommar, sedan bleknar och slutligen reduceras till agnar. Det eviga livet är livet efter detta då resultat av stor betydelse kommer att tillkännages. Därför, om man måste tävla med en annan om något, bör man sträva efter Paradiset.
8. Vad den goda människan än möter och vilka svårigheter hon än lider i världen, det är förutbestämt av Allah. En sann troende är den som inte tappar modet i lidande och inte är uppblåst av högmod i goda tider. Det är karaktäristiskt för en hycklare och icke-troende att han är uppblåst av högmod när Allah välsignar honom med Sina välsignelser, uppför sig skrytsamt och visar snålhet när han uppmanas att ge för samma Gud som välsignade honom, och råder även andra att vara snåla som han själv.
9. Allah sände Sina Sändebud med tydliga tecken och Boken och Rättvisans Lag så att folket kan hålla fast vid rättvisan; dessutom sände Han ner även järn så att makt kan användas för att fastställa Sanningen och beseгра falskheten. Därför vill Allah se vilka bland

folket som kan resa sig för att stödja och bistå Hans sanna Religion, även med risk för sina liv. Dessa möjligheter har Allah skapat för människans egen fördel och utveckling; annars behöver Allah inte andra för Sina gärningar.

10. Profeter kom från Allah i det förflutna, och genom deras predikningar antog vissa människor den rätta vägen, men de flesta av dem fortsatte i ondska. Sedan kom profeten Jesus, vars läror ledde till många moraliska förbättringar i människornas liv, men hans samhälle uppfann klosterväsendet. Nu har Allah sänt profeten Muhammed (över honom vare Hans frid och välsignelser). De som bekänner tron på honom och lever sina liv i fruktan för Allahs ansvar, kommer att ges av Allah en dubbel andel av Hans barmhärtighet och Han kommer att välsigna dem med ljuset genom vilket de kommer att se och vandra den raka vägen bland de krokiga stigar som man möter vid varje steg i livet i denna värld. Även om anhängarna av den tidigare uppenbarelsen betraktar sig själva som monopolister av Allahs gåvor, kvarstår faktum att Allah själv kontrollerar sina gåvor. Han kan välsigna med dessa vem Han vill.

KORANEN & SUNNAH

[KAPITEL 57](#)

[«OM PROFETEN MUHAMMAD](#)

[58. al-Mujadilah»](#)

- [Bönen gudomlig befallning](#)
- [Nationalismens Uppkomst i den Muslimska Världen](#)
- ['Awrah för män och kvinnor inom och utanför bön](#)
- [Bönen mellan befallning och uphöjelse](#)
- [Regeln om att be i Haram-kläder](#)
- [Att upphöja Allahs befallning är att be](#)
- [Förstå Koranen](#)
- [Lycka eller elände i nästa liv](#)
- [Frågor och svar angående ahl al-Kitabs Kött](#)
- [Rasism: Finns det en lösning?](#)